

fra, inden de vare helbredede. Her mener jeg, hvad jeg for Resten har udtalt før, at er der en Sag, hvor man først og fremmest har Ret til at fordrø, at det offentlige skal træde til, er det over for de stakels Mennesker, der ere udsatte for disse Sygdomme. Jeg synes, Samfundet skylder at hjælpe dem saa godt som muligt, og dette har jo ogsaa Flertallet med sig i denne Sal. Her har man begyndt privat, og man stiller den meget beskedne Fordring, at man vil hjælpe dem en Smule til Rette. Det nævnte Børnehjem ejes altsaa af og sorterer under Pleje- og Børnehjemsforeningen for Aarhus Stifts sydlige Del. Jeg tillader mig herved at anbefale denne Sag paa det bedste til den højtærede Minister og det meget ærede Finansudvalg.

Den anden Sag, som ogsaa er lokal, er Hou Fiskerihavn. De allerfleste af dem, der have talt her, have talt om deres Router, deres Dampfærgeforbindelser, en vil en Vej, en anden vil en anden. Jeg kan som Rigsdagsmand for Odder kun være taknemmelig, fordi den Kommission, der har været nedsat om Statsbanedriftens Ordning, har henvist til, at den fornuftigste Maade, man kunde ordne det paa, var at gaa fra Hou til Refsnæs. Men denne Sag ligger jo ikke før i Dag, og jeg skal ikke spille Tingets Tid dermed. Derimod vil jeg gerne henstille til Ministeren for offentlige Arbejder at komme Hou Fiskerihavn til Hjælp. Denne Havn er bygget i Aaret 1881 som Eksporthavn. Den Gang solgte man Korn fra Hadsherred, og der var haardt Brug for Hou Havn. Nu er Kornudførselen ophørt, men derimod er der noget andet, de have taget meget stærkt fat paa der, navnlig siden man fik Jernbanen fra Aarhus til Hou, og det er Fiskeriet. Men Havnen, der har været sandet til i den Tid, den ikke blev afbenyttet, kan ikke tilfredsstillende de Fordringer, der med Rette kunne stilles til den. Som Bevis for, at den afbenyttes meget, skal jeg gøre opmærksom paa, at efter de sidste Oplysninger, jeg har faaet, fra 1898, var der den Gang 37 Mænd, der deltog i Fiskeriet. Dertil benyttedes 29 Kvaser og Dampjoller samt 37 mindre Baade. Indtægten heraf var henvend 20,000 Kr. Desuden har der deltaget 50 andre Fiskerifartøjer med 114 Mands Besætning. De drev Torske- og Aalefiskeri med Hou Havn eller Red som Udgangspunkt, og Indtægten var 30,000 Kr. De 50 Baade med de 114 Mands Besætning ere ikke fra Hou, men rundt omkring fra Øerne, men desuagtet

have de fisket her, hvad man ikke har haft noget imod. De ville se, at det er egentlig et Stykke nationalt Foretagende. Nu har man ønsket at faa Støtte til at istandsætte Havnen. Den har oprindeligt kostet 50—60,000 Kr., og Hofjægermester Holstein-Rathlou, som har bygget den, er villig til at give det hele bort; han forlanger bare at have Lov til at gaa derind med sin Lystbaad, og det vil man vel ikke formenne ham. Den er i Øjeblikket vistnok ca. 30,000 Kr. værd. Aarhus Amt har bevilget 2,000 Kr., Gosmer-Halling Kommune 2,000 Kr. og den lille By Hou 1,000 Kr. Overslaget over, hvad der skal gøres for at faa den sat i forsvarlig Stand, lyder paa 21,000 Kr. Man plejer at sige, at der skal ofres lige saa meget fra Amt og Kommune, som Staten giver. Naar vi i dette Øjeblik satte Havnen til en Værdi af 30,000 Kr., og Aarhus Amt bevilger 2,000 Kr., Gosmer-Halling Kommune 2,000 Kr. og Hou By 1,000 Kr., saa bliver det tilsammen 35,000 Kr. Man forlanger altsaa her, da Overslaget lyder paa 21,000 Kr., kun 16,000 Kr. fra Regering og Rigsdag. Jeg haaber, man vil finde, at det er en Fordring, som man ikke godt kan være bekendt at vise tilbage. Jeg haaber altsaa paa al Velvillie fra det højtærede Ministerium og eventuelt fra Finansudvalget.

Den lille Ø Tunø, som jeg ogsaa har den Ære at repræsentere, har søgt om at faa sin Havn gjort i Stand. Havnen er bygget, men den er sandet en Del til, og de forlange nu at blive hjulpe enten med Penge eller ved, at de gratis faa Statens Mudderdamper — jeg har tænkt f. Eks. „Sandormen“ — til at rydde den. Det er et Forlangende, jeg haaber, man let vil opfylde.

Det var de lokale Spørgsmaal. Saa gaar jeg over til en Sag, der efter min Mening har Interesse for hele det danske Folk, og det er Ædruelighedssagen. Som de Herrer vide, har den ærede Justitsminister, der jo fungerer som Indenrigsminister, forleden omtalt den Kommission, der er foreslaaet nedsat, og dennes Opgave skulde være at frembringe et Arbejde til Gavn for Ædrueligheden her i vort Fædreland. Man har altsaa talt om en Kommission i al Almindelighed. Jeg maa sige, at den fungerende Indenrigsminister har taget Sagen meget praktisk. Der er vist ingen i dette Ting, der bedre kan forklare, hvad det var, vi vilde, end jeg, da jeg havde den Ære sammen med Provst Sørensen i Skanderborg ved Aarsmødet i Rønne i 1899 at stille den Resolution, hvori der